

EL SASTRET I EL DIABLE

Una vegada, en un país llunyà, verd i enclotat, vivia un pobre sastret que treballava tot el sant dia. Quan tot just el sol eixia, ja tenia l'agulla als dits i, dali-dali, fins que es feia fosc. N'hi havien passat per les mans de geccs i de levites, de robes de magnats i draps de la pobrissalla! I ni així no es podia treure la misèria del damunt. Però era un home tan pacient i tenia un temor de Déu tan gran, que vivia feliç i mai no havia desitjat mal a ningú ni envejava els béns dels altres.

Però, molt sovint, el que no s'esdevé en un any s'esdevé en un instant. Un matí es llevà amb una cara sorruda i, en lloc d'agafar l'agulla com cada dia, es posà a meditar:

«Ja' n'és de trist, ja, tot això —pensava—. Prou treball tot el dia, però sembla que els sous se' m fonguin i com més va menys en tinc. Ben mirat Nostre Senyor em deu haver deixat de la mà. He estat sempre un bon home, i, en canvi, hi ha una mala fi de bergants que se la campen... »

I així anava pensant. A l'últim —el pensament és tan llisquívol!— va fer mig d'esma:

—Si Nostre Senyor no t'ho arregla, potser el diable voldrà arreglar-t'ho!

Tot just havia acabat de fer aquest mal pensament —i qui sap encara els que hauria fet!— van trucar a la porta. Obrí i un home embolcallat amb una capa entrà sense descloure els llavis. Però, quan fou dins digué:

—Això rai! No hi ha com preguntar-li-ho!

I es badà la capa.

Reina Santíssima! Quin salt va fer el pobre sastret! Tenia davant el mateix diable que se'l mirava amb un ull tot maliciós. Valga' m Déu, quina orella més fina!

Llavors el diable es llevà el barret i s'assegué vora el foc. [...]